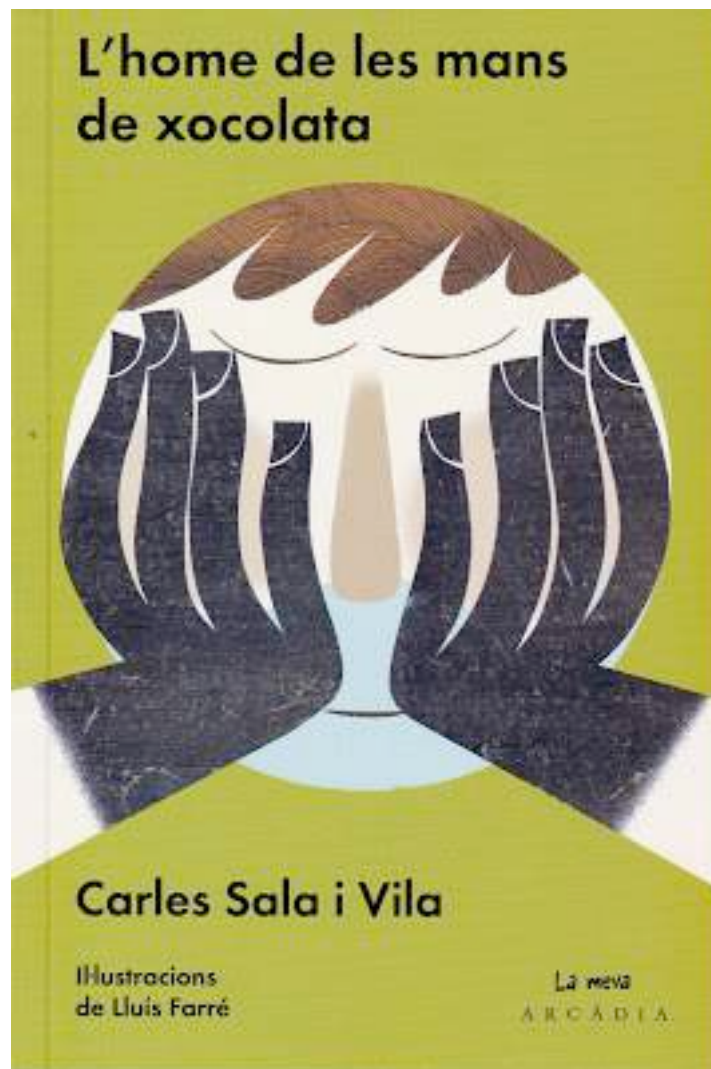

Mans suïsses

Andreu Sotorra

Carles Sala i Vila. «L'home de les mans de xocolata». Il·lustracions de Lluís Farré. Disseny de la coberta: Astrid Stravo. Citació contracoberta de Josep Maria Esquirol. Col·lecció La Meva Arcàdia. 9. Editorial Arcàdia. Barcelona, 2016. Pàgs. 43. A partir de 8 anys.

Als qui els agrada la xocolata i, ni que els hagi passat l'edat, són encara dels de berenar amb pa i xocolata, aquest conte breu de Carles Sala i Vila (Girona, 1974) els pot anar com la delícia d'una bona tassa de xocolata cuita.

Em fa l'efecte, però, que tant l'autor literari com l'il·lustrador, Lluís Farré (Barcelona, 1970) es lleparien encara més els dits si aquest conte hagués tingut la xamba d'aparèixer en suport d'àlbum il·lustrat perquè no és habitual que tants dibuixos com els que s'hi reproduïen s'integrin en un relat editat —per exigències de la col·lecció, esclar— en suport de lectura convencional.

Tot i així, i a pesar de la monocromia grisa dels dibuixos, el lector té l'oportunitat de veure-hi primers plans dels personatges protagonistes, dos jubilats que recorden el seu passat vital com a treballadors, un d'ells, encarregat d'un obrador xocolater des que s'hi remenava de petit.

La col·lecció La Meva Arcàdia té vocació de ser una eina que fomenti no només la bona lectura literària sinó també la reflexió sobre la vida que ens envolta. En aquesta ocasió, l'aportació breu de contracoberta sobre el valor de regalar temps —coneguda és la iniciativa dels Bancs del Temps que intercanvien hores i aptituds entre persones voluntàries— la fa el filòsof i professor de la Universitat de Barcelona, Josep Maria Esquirol (Mediona, Alt Penedès, 1963), precisament guardonat recentment amb el Premio Nacional d'assaig del Ministeri de Cultura espanyol per una de les seves obres.

Això és el que fan el parell de jubilats protagonistes del conte de Carles Sala, donar-se temps, recordar el passat, adonar-se que totes les hores que un d'ells ha dedicat exclusivament a la feina de l'obrador —malgrat que sigui una feina tan dolça com la de remenar la xocolata— també li ha privat de conèixer i explorar altres activitats que podien haver estat tan enriquidores com l'obra xocolatera.

Carles Sala i Vila recorre al realisme màgic en un moment donat del conte fent que les mans enxocolatades del xocolater es fonguin per la força de l'escalfor del sol... de la mateixa manera que es fon una presa de xocolata si, en comptes de berenar, es deixa prenent el sol damunt la llesca de pa.

«L'home de les mans de xocolata» es llegeix mirant. Vull dir que el lector no deixarà de treure els ulls dels dibuixos que amb la destresa de Lluís Farré van avançant progressivament des de l'edat de la infància del xocolater protagonista a l'edat més adulta i la de jubilat. Tot plegat fa del conte una lectura recomanable tant per als infants com també per als més veterans.

Vídeos d'interès

(per visionar-los, cal descarregar abans el PDF de la crítica):

Museu de la Xocolata de Barcelona:

<http://www.museuxocolata.cat/>

Txocoatl: Del plaer a la història de la xocolata (Propostes XTEC)

<http://bit.ly/2fqcLE5>
